

DÉL-MAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

56. évfolyam, 268. szám

Ára: 80 fillér

Vasárnap, 1966. november 13.

Pontosan, szépen

Szakk munkás-bizonyítványukon még friss volt a tinta, úgy hallgatták igazgatójuk szavait. Az iparitanulós-intézet vezetője a költő szavait idézte, a maguk dolgára érte: „dolgozni csak pontosan, szépen, ahogy a csillag megy az égen, úgy érdemes”. És még hozzátette, hogy értelemmel és értelmesen. Nem lélekellenes, „kétkarú”, gépekké szürkülve, s nem úgy, hogy mások elvegyék örömet, izét annak, amit mi megcsináltunk. A tapasztalat készítette erre: tanúja volt, s tanítványai is tanúi voltak, hogyan törték fel az új műhelycsarnok betonját kétszer is, mert valamit mindig „elfelejtettek”. Azt is látták, hogyan megy pocékba anyag és szerszám, mert nem törődöm, felületes az ember, aki vele dolgozik. A szakoktatók újra és újra arról beszéltek a gyerekeknek: becsüljenek meg minden csavart, lemezdarabkát, mert bármit is vesznek kezükbe, abban más ember munkája, erőfeszítése, fáradozása ölt testet.

Szép gondolat. És bármennyire is természetesnek tűnik, lám egyetlen helyen is hány-szor vették semmibe, éppen azok szeme előtt, akik most állnak a gépek mellé. Sokszor tesznek úgy, mint a játszó gyerek: várat emel építőköveiből, csak azért, hogy összedöntse. Munkánk nem játék: hivatás és kötelesség. Örömet adó, semmi más-sal nem pótolható foglalatosság, ám igazi örömet, alkotói elégedettséget csak az értelmes munka adhat. Ha látjuk, tapasztaljuk, munkánk hogyan ölt testet egy nagyobb alkotásban, hogyan szolgál másokat, hogyan könnyíti, gazdagítja a magunk, s a közösség életét. Az öröm izét változtatja a család keserűjévé, ha azt látjuk, hogy amiért mi fáradtunk, az mások kezén selejté silányodik, eladhatatlan áruként raktárak polcára kerül, s ott hever, az udvarra lökik, ahol eső mossa, por takarja be, vagy éppen szellemi munkánk eredménye az új technológia, géprajz, bármilyen feleslegessé a szervezőtlenség, a kapkodás miatt.

Jó érzés tudni, hogy amit tettünk, az nélkülözhetetlen része egy nagyobb egésznek: alkatrésze egy gépnek, tengely a gépkocsi alatt, divatos ruha az asszonyokon, még jobb munkához segítő, adatokat, tényeket csoportosító összefoglalás, új konstrukciót rejtő tervrajz, s mi — minden meg. Nincs olyan munka, ami önmagában teljes lenne: egymásra utaltságunk, feladataink összetartozása köti ezernyi szállal a tevékenységünket a másokéhoz. És éppen ez a szál szakad el, ha munkánk értelmét veszti: ha ruha helyett csak „elfekvő” készlet lesz a textilja, ha öncélú bürokratikus az adatgyűjtés, ha a kutató vagy a konstruktor munkáját felteszik, mert közben kiderült, hogy „mégis” inkább maradnak a régienél.

Ahol elszakad ez a munkát — munkához, tehát embert — emberhez kötő szál, ott nem nehéz tetten érni a kapkodást, a rossz megalapozatlan, igényeket, szükségleteket s lehetőségeket felületesen felmérő irányítást, a szervezőtlenséget. És az ilyen helyen bármennyire is erősítgetik szavakban, milyen fontosnak tartják a jó munkát, lényegében lebecsülik, semmibe veszik azt, s a dolgozó embert attól fosztják meg, ami munkájának legnagyobb jutalma: az alkotás öröme, a jól végzett és hasznos tevékenység adta elégedettségtől. Az új gazdasági mechanizmus az értelmes munka minden feltételét kiteljesíti: a feltétel azonban nem egyenlő a megvalósulással. És a megvalósítás-hoz nemcsak anyagi-műszaki, hanem erkölcsi feltételek is kellenek. Légtér, amelyben ott van a hasznosság tudata, ahol minden egyes ember érzi, mert látja és tapasztalja, hogy amit tesz, amit dolgozik, hogyan illeszkedik be a társadalom együttes szorgoskodásába, s hogy éppen ezért munkája — nélkülözhetetlen.

M. O.

A Gemini—12 manőverei

Felvételek a napfogyatkozásról és a csillagokról — Aldrin

„részleges ürsétája”

James A. Lovell és Edwin E. Aldrin, a Gemini—12 űrpilóták, magyar idő szerint a szombatra virradó éjjel összekapcsolták űrhajójukat az előzőleg felöltött célrakétával. A Gemini—12

három és fél órán át, 102 ezer 998 kilométeres távon „üdvözölte” a célrakétát, majd összekapcsolódott vele.

A manőver sikerült, bár közben csöndöt mondott az önműködő navigációs berendezés, s az összekapcsolás befejező szakaszát a Földről irányították.

Magyar idő szerint szombaton reggel hat órakor az űrpilóták be akarták kapcsolni az Agena fő hajtóművét, hogy az együttes repülés pályáját megváltoztassák, s a programnak megfelelően 740 kilométer magasságba emelkedjenek az Egyesült Államok területé felett. Ezt a manővert azonban már a földi kísérleti állomáson nem engedélyezték, mert előzőleg észrevették, hogy a turbínaszivattyú berendezésében műszaki hiba támadt.

Magyar idő szerint 530 órakor a két űrhajós aludni

tért, hogy kipihenje az előző nap izgalma, majd 12.31 órakor az űrhajósokat felébresztették. Lovellék bekapcsolták az Agena kisegítő hajtóműveit, megfelelő pályasíkra terelték a Gemini—12-t és Dél-Amerika fölött járvá, mindketten

10 percen át fényképfelvételeket készítettek a napfogyatkozásról.

Hét-nyolc másodpercig teljes napfogyatkozást fényképeztek, majd úgy próbálták manőverezni, hogy az űrhajó orra a Föld felé nézzen. Ez azonban nem sikerült, s így nem tudták lecsévégre kapni a Holdnak a Földre vetülő árnyékát.

Aldrin, a Gemini—12 amerikai űrhajó pilótája magyar idő szerint 17.15-kor kinyitotta az űrhajó kabinjának ajtaját, felső testével kiemelkedett az űrhajóból, és megkezdte, majd sikeresen befejezte

két óra 20 perces „részleges ürsétáját”.

Aldrin a kabinajtó kinyitása után fél percig tornagyakorlatokat végzett, másodpercenként meg-meglegette karját. Ezután fél kilométert az űrhajóból és

fényképezőgépét ráirányította a Cassiopeia, a Sirius és a Velorum csillagokra. Több képet készített, majd a Földről csinált néhány fényképfelvételt: Afrika különböző területeiről, első-sorban a keleti partvidékről. Időnként beszélgetést folytatott társával, Lovellel. Elmondotta, hogy sikerült szabad szemmel látnia felülről az afrikai Atlasz hegységet, a hegyek hófödte csúcsait. Az űrhajóból félig kiemelkedő Aldrin

többször védőruha övtá a radioaktív sugaraktól. A két és fél órás „művelet” folyamán mindkét űrhajós erővérese normális volt, izgatottságot egyikük sem érzelt el.

Küldöttségek elutazása a Bolgár KP kongresszusára

Leonyid Brezsnyev vezetésével szombaton Moszkvából elutazott Szófiába az a szovjet küldöttség, amely a Bolgár Kommunista Párt Központi Bizottságának meghívására részt vesz a IX. bolgár pártkongresszuson.

Komócsin Zoltánnak, az MSZMP Politikai Bizottsága tagjának, a Központi Bizottság titkárának vezetésével szombaton magyar pártküldöttség utazott Szófiába.

Szombaton Alexander Dubčeknak, a CSKP elnöksége tagjának, a Szlovákia Kommunista Pártja első titkárának vezetésével elutazott Prágából Szófiába a Csehszlovákia Kommunista Pártjának küldöttsége.

KGST-ülésszak

A KGST fémkohászati állandó bizottságának Budapest, a Nehézipari Minisztériumban megnyitott 25. ülészsaka szombaton délelőtt ünnepi ülésen emlékezett meg az állandó bizottság 10 évvel ezelőtti megalakulásáról. A jubileumi ülésen megjelent Apró Antal, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Minisztertanács elnökhelyettese is és a magyar kormány nevében üdvözölte a jubileumi 25. ülészsak résztvevőit.

Szakszervezeti világkonferencia Budapesten

A nemzetközi kereskedelmi és gazdasági kapcsolatoknak a dolgozók és a nemzetek érdekében való fejlesztésével foglalkozó első világkonferenciát az év december 14—17 között tartják meg Budapesten.

Teljesítették a tervet, még sincs elég betonelem

Segítség a Csongrád megyei építőknek

(Kiküldött munkatársunktól.)

Az Építésiügyi Minisztérium legnagyobb vállalata, a mintegy tízezer dolgozót foglalkoztató Betonelemgyártó Vállalat tegnap sajtóértekezletet tartott Budapesten, abból az alkalomból, hogy a pártkongresszus tiszteletére tett felajánlásuk legfontosabb részét megvalósítva, a mintegy 1,2 milliárd forintot érő tervet november 12-vel teljesítették. Így lehetőség nyílt arra, hogy az idén még legalább 150 millió forint értékű beton és vasbetonterméket állítsanak elő az építőiparnak.

A Betonelemgyártó Vállalat sok típuselvet szállít a Csongrád megyei Építőipari Vállalat számára is. Az első három évnegyedben mintegy 25 ezer folyóméter vasbetonterrendát, 34 ezer négyzetméter vasbeton panelt, ezeken

külül mozaiklapot, kerítésoszlopokat, BH-tálcákat, termelői kéményelemeket rendelt tőlük az építővállalat. Együttműködésük általában jónak mondható.

A vásárhelyi porcelángyár kiemelten kezelt építkezéséhez még tavaly novemberben kérték közel 600 60-90-es tojásszelvényű betoncsonvot, de mind a mai napig nem érkezett meg egyetlen darab sem belőle. Mint a sajtótájékoztatón elmondták, ilyen elemet már régóta nem készítenek a betonelemgyártó és ezért a szükséges sablonok legyártatása igen hosszú át-futási idővel jár. Ugyancsak ennélfogva az építkezésnél okoz nehézséget a B 60-as födém-bélestervek hiánya. Márkus Miklós, termelési igazgató ígéretet tett arra, hogy már ezen a héten megkezdik a bélestervek szállítását. Ugyancsak akadályozza a

munkát a szegedi Patyolat Üzem építkezésén, hogy nincs tojásszelvényű betoncsonv, néhány szegedi, s egy makói lakóházépítkezésnél födémpanel. Ennek szintén a kapacitás elégtelensége az oka. Bár a Betonelemgyártó Vállalat éves szinten 17 százalékkal túlteljesíti tervét, még 20—25 százalékkal nagyobb termelésre lenne szükség ahhoz, hogy az igényeket tudja elégíteni. Ehhez azonban nincs elegendő termelői berendezés.

Érdekes megemlíteni, hogy az MSZMP Központi Bizottságának 1964 februári — építőiparról szóló — határozata nyomán megkezdett ipari csarnokszerkezeti gyártását a harmadik ötéves tervben nagymértékben növelte a Betonelemgyártó Vállalat, ebben a kérdésben Szeged ismét csak érdekelt. F. K.

Történelmi tette emlékezve...

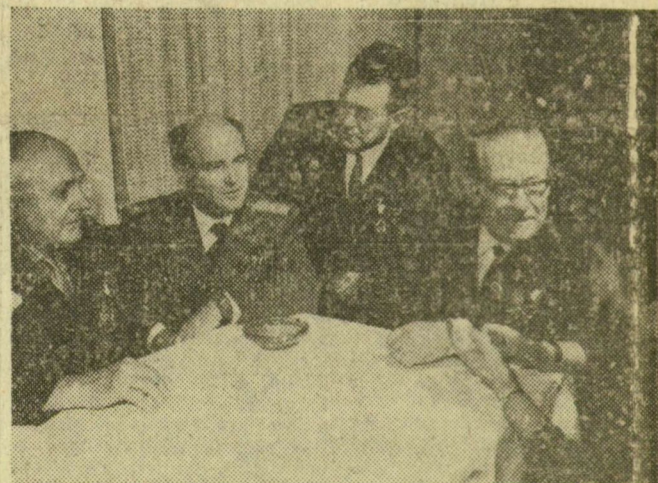
A szegedi karhatalom első harcosainak találkozója

A meghívón piros szegfű, régi munkásharcok szimbóluma és egy rövidke idézet: „Azelőtt a haza becsületéért és javáért meghaltak az emberek, mi élni és dolgozni fogunk érte...” Találkozóra szolt ez a meghívás szombat este, a fegyveres erők szegedi klubjába, azoknak az elvtársaknak, akik tíz esztendővel ezelőtt, ezekben a novemberi napokban, mint a szegedi karhatalom első harcosai fogtak fegyvert a néphatalom védelmére.

A klub termel ünnepi emberekkel teltek meg, mindenki kabátján ott csillogott a kitüntetés, amivel megtisztelték őket a helyi állásukért a társadalom. S a megyei pártbizottság vezetői is eljöttek, hogy köszöntsék őket. Ott volt körülük Győri Imre elvtárs, a Csongrád megyei pártbizottság első titkára, dr. Komócsin Mihály és Siklósi János elvtársak, a megyei pártbizottság titkárai, és eljöttek a testvéri fegyveres testületek képviselői, a szovjet hadsereg képviselője pedig Pomozan gárdazredes szorított kezét a történelmi időben derekasan helytállt elvtársaknak.

Tuza József őrnagy, a megalakult szegedi karhatalmi egység akkori, első parancsnoka hosszan-hosszan tudna emlékezni emberekre, arcokra, nevekre. Most az első között is csak a legelsőket sorolja:

— Nem kellett hívogatni az elvtársakat, jöttek egyszerre és egymás után: Krajtkó András, Trischler Ferenc, Szabó János, Sziklasi Mihály, Sallai Ferenc, Soós Károly, Sallai Imre, Sallai Júlia, Bózsó István, Magyar Mátyás, (aki már nem lehet közöttünk, eltemettük), Galotti Ferenc, Csákány Béla, Sárközi István, Bodnár Lajos, majd

(Somogyiné felv.)

A találkozó résztvevőinek egy csoportja: (balról jobbra) Sallai Imre, Tuza József, Szabó János, Trischler Ferenc, Ferkák Mihályné, Sallai Júlia

mind többen, idősebbek és fiatalabbak, munkások és értelmiségiek...

A történelmi időt villantotta fel üdvözlő beszédében Solymosi Ferenc rendőr alezredes, a harc körülményeiről és emlékeztetés epizódjairól szolt ünnepi beszédében Krajtkó András, aki annak idején a szegedi karhatalom ideiglenes intéző bizottságának elnöke volt. Megemlékezett arról is, hogy a szegedi karhatalom nem egyszer nagyon kemény harcot vívott az ellenforradalmárokkal, s többször segítséget nyújtottak hódmezővásárhelyi és makói fegyvertársaiknak is.

— A harc nem volt hiábavaló. Jutalmát mai életünk hordozza magában — így summázta Győri Imre elvtárs a helytálló érdemeit, amikor átadta a találkozó résztvevőinek a megyei pártbizottság forró köszönetét, Apró Antal Komócsin Zoltán elvtársnak, az MSZMP Politikai Bizottsága tagjának személyes üdvözlését, és Németh Károly elvtársnak, a budapesti pártbizottság első titkárával, aki 1956 novemberében a Csongrád megyei pártbizottság első titkára volt. S mit lehetne kérni, kívánni e harcok emlékeinek ismeretében?

Allyanok helyt az elvtársak továbbra is a szocializmus ügyének szolgálatában ugyanolyan bátran, hősie-

sen és fáradhatatlanul, mint tíz esztendővel ezelőtt és azóta is.

A közös este, a szórakozás is az emlékek jegyében telt el.

Trischler Ferenc értetlenül nézett rám, mikor a tíz év előtti érzésekről, gondolatokról kérdeztem. Aztán csak ennyit mondott: — Nekem 1919 jutott eszembe, az első magyar proletárdiktatúra bukása és a Horthy-fasizmus rákövetkező hosszú éjszakája. A nép érdekében kellett fegyvert fogni. A zalaegerszegi internálótábor jutott eszembe, amelyből csak névtelen sírhantok maradtak.

— Fegyverhez kellett nyúlni... már éreztük az ellenforradalom szorítását... S bíztunk abban, hogy elég lesz az erőnk, mert a nép felismeri és magáévá teszi céljainkat — így emlékszik Sallai Imre.

— Az egész családom érezte kötelességét. Edesapám, édesanyám, s én, együtt, egyszerre határoztunk — mondja Ferkák Sallai Júlia.

Történelmi tette emlékezés volt ez az este, s a harcosok megnyugvása: szép emberi tett, érdemes elhatározás, egész országunk életében kamatozó cselekedet volt. Ilyen célokért mindig örömmel dolgoznak, s ha kell, kockáztatnak is a kommunizmusért.

SZ. S. L.

Kozmosz—131

Szombaton a Szovjetunióban pályára bocsátották a Kozmosz—131-et.

A Kozmosz—131 folytatja a kozmikus térség kutatását annak a programnak megfelelően, amelyet a Kozmosz szériájú műholdak részére dolgoztak ki.

A berendezések normálisan működnek. A földi koordináló-számító központ feldolgozza a beérkező adatokat. (MTI)